

ПОВІДОМЛЕННЯ

про утворення разової спеціалізованої вченої ради

Заклад освіти/наукова
установа

Заклад вищої освіти "Український католицький
університет" (ідентифікаційний код 26205857)

1. Здобувач ступеня доктора філософії

1.1. ПІБ здобувача ступеня
доктора філософії

Вінтонів Юлія Ігорівна

1.2. Освітньо-наукова
програма, яку завершив
здобувач

38859 Богослов'я (041 Богослов'я)

1.3. Окремі елементи
освітньо-наукової програми
забезпечуються іншим
закладом вищої освіти/
науковою установою (у тому
числі іноземним)

ні

2. Дисертація

2.1. Тема дисертації

Богопокинутість як філософсько-богословська проблема середини
XX століття (за текстами А. Камю та К. С. Люїса)

2.2. Анотація дисертації

АНОТАЦІЯ

Вінтонів Ю. І. Богопокинутість як філософсько-богословська
проблема середини XX століття (за текстами А. Камю та К. С. Люїса) –
Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії за
спеціальністю 041 – "Богослов'я". – Український католицький
університет, Львів, 2023.

Нині в українському суспільстві феномен богопокинутості як ніколи
потребує ословленості. Що може сказати богослов над братськими
могилами Бучі та Гостомеля? Як серед мороку війни віднаходити
надію? Зрештою, де Бог любові (1 Йо 4, 16) у болю та стражданні
невинних? Як Він відповідає на молитви тих, що на війні? Ця
дисертація – спроба описати досвід богопокинутості середини XX
століття на основі вибраних праць Клайва Стейплза Люїса та
Альбера Камю, яких можна сміливо назвати апостолами здорового
скептицизму й необхідних сумнівів. Попри всі біографічні та
світоглядні розбіжності, авторів об'єднує постать Христа на хресті в
крику богопокинутості, антиклерикалізм у поглядах на проблему
страждання, намагання подолати кризу закостенілої догматики й
віра в людину, що, як наголошує Камю, "більше заслуговує на
захоплення, ніж на зневагу".

Оскільки феномен богопокинутості неповні піддається звичному
методологічному осмисленню, у дисертації використано
міждисциплінарний підхід, який охоплює сфери богослов'я,
літератури, філософії. Методологічними засадами дисертації стали
феноменологічна герменевтика Поля Рікера та компаративний
метод міжконфесійного й метаконфесійного богослов'я Катрін
Корніл як "богослов'я без стін". Такий методологічний підхід дав
змогу поєднати богословські ідеї та міркування про досвід

богопокинутості К. С. Люїса й А. Камю. Вдалося розглянути й проаналізувати – навіть з усвідомленням усіх можливих контекстуальних і концептуальних обмежень – і особистий досвід богопокинутості авторів, і їхні міркування про досвід богопокинутості Христа. Це дало змогу заглибитися у світ авторів і зробити, хоч і обмежену, богословську інтерпретацію богопокинутості як апофатичного досвіду.

Багаторівневність і багатогранність досвіду богопокинутості включає спостереження й дослідження досвіду богопокинутості багатьох богословів та філософів. Феномен богопокинутості – це плач і туга через віддаленість від Бога (Юрген Мольтман, Ганс Урн фон Бальтазар); це смерть Бога (Фрідріх Ніцше, Дитрих Бонгеффер, Томаш Галік, Тереза від Дитятка Ісуса); це темна ніч душі (Йоан від Хреста, Едіт Штайн, Мати Тереза); це надія у безнадії, яка уприсутнює Бога в мить Його відсутності (Поль Рікер, Сімона Вейль); це а-теїзм, в тому числі й Христа (Антоній Сурозький); це спів-умирання Христа і з Христом (Сергій Булгаков); це втрата надії та відчай, які зробили Христа людиною вповні (К. С. Люїс та А. Камю). Зрештою, це – досвід *saudade*, туги за Богом (Пітер Кріфт, Генрі Ноуен та ін.), що найкраще втілюється через досвід Євхаристії, який щоразу стає простором присутньо-відсутнього Бога через форму хліба та вина.

У дослідженні залучено також науковий доробок біблістів Вільяма Барклі, Раймонда Брауна, Томаса Райта, Кетрін Браун-Ткач та інших, які представили досвід богопокинутості з біблійної перспективи єдності Святого Письма, що поєднує Старий Завіт (Пс 22), Новий Завіт (Мт 27, 46; Мк 15, 34) із сучасним наративом. Зміст єдності цих наративів остаточно розкривається через осмислення богопокинутості конкретної людини як тут-присутність (*Dasein* Гайдеґера) у досвіді богопокинутості Христа. Біблійні інтерпретації дають змогу по-новому поглянути на інтенцію богопокинутості Христа – стати простором, що єднає в собі відчай і надію, богопокинутість та боговіднайденість. Богословським відліком досвіду богопокинутості є події Страсного Четверга, П'ятниці й Суботи, а саме молитва Христа в Гетсиманському саду, розп'яття Христа; для візантійської традиції кульмінацією богопокинутості є зішестя Христа до Аду. Втім, слова Христа на хресті: "Боже мій, Боже мій, чому ти мене покинув?" (Мт 27, 46; Мк 15, 34) легітимізують будь-які богословські пошуки, бо окреслюють стан богопокинутості як допустимий у богословських розмислах. К. С. Люїс та А. Камю наполягали, що досвід богопокинутості Христа – це не тільки історична подія чи переспів 22 псалма задля прослави страждання праведника. Такий погляд легітимізує будь-яке страждання та знецінює жертву Христа. Автори намагалися підважити старозавітні міркування про те, що страждання – це наслідок гріха, як "бич" чи "мегафон Бога". Саме безгрішність та божественність Христа стала захистом Його людськості, а відтак людськості кожної людини, її страждань та радостей.

Умовна типологія досвіду богопокинутості Максима Ісповідника дала змогу проаналізувати досвіди Люїса та Камю як такі, що цілком звичні в часи випробувань і страждань. Богопокинутість авторів поєднує в собі усі, що їх виокремлює Максим Ісповідник, типи, а саме: очищення, випробування та напоумлення – і відображує стани людини в горнілі випробування. Однак істинний сенс вони отримують завдяки ікономічній богопокинутості Христа. Натомість

духовні вправи Ігнатія Лойоли стали пропозицією не лише розглянути досвід богопокинутості у світлі духовної зустрічі з Богом, але, передусім, спробою відновити образ Бога любові (1 Ів 4,8), який унаслідок досвіду богопокинутості може бути спотворений, як зауважують богослови Йорг Мюллер і Вацлав Гриневіч. Саме так в центрі дослідження стає не тільки досвід богопокинутості Христа, а й образ Бога-Отця Люїса та Камю, які через різні життєві обставини можна вважати спотвореними. Серед розмаїтості їхніх міркувань вдалося виділити кілька, що описують спотворений образ Бога. Отож Він постає як “злий дух”, “великий іконоборець”, “невблаганне божество” та ін. Такі образи Бога цілком відповідають “богослов’ю зла”, як його визначив Томас Мертон, де Бог має померти (Ніцше), щоб людина віднайшла справжній образ Бога.

Існує багато різних досвідів, які своїми характеристиками або дотичні до досвіду богопокинутості, або ж автентичні щодо нього, і які стали важливими для дослідження: аналіз впливу психологічно-емоційних травм (ПТСР, пограничні ситуації тощо) на формування образу Бога й подальших стосунків із Ним (Джудіт Герман, Габор Мате, Едіт Еґер); погляд на засади теодіцеї, яка як філософська методика апологетики відрізняється від самого досвіду богопокинутості, проте допомагає захистити основи віри в часі осмислення сумнівів і втрат. Доповненням для названих досвідів став аналіз містичного богослов’я Діонісій Ареопажит про божественний морок (Вих 20, 21). На думку ранньохристиянського богослова, цей досвід виникає задля єднання з Невимовним, його Іншістю для віднайдення власної автентичності. Про те саме тисячоліттям пізніше писав Блез Паскаль, визначивши закинутість людини у світ як екзистенційну симптоматику богопокинутості, яка необхідна заради віднайдення Бога та єднання з Ним.

Своєчасними та невичерпними стали міркування К. С. Люїса та А. Камю про вимогу осмислення присутності Бога-Отця у стражданнях Сина. Завдяки цьому вдалося переосмислити філософські й богословські ідеї страждання Бога-Отця, які з перспективи античної культури були ідеями-антиноміями. Страждання Бога перебралося у християнську традицію у вигляді єреси патерпасіонізму, що радше слід розглядати як невдалу спробу осмислити ймовірність страждання Отця. Втім, ранні богослови вважали, що Отець страждав у Сині, а не спів-страждав Сину, що сьогодні варто переглянути і дати нову інтерпретацію.

У цьому світлі доречно було розглянути добровільність жертви Христа, яка є підставою в стосунках Отця і Сина. Це вирішальний крок кенозису (κένωσις) Христа в досвід без-Бога, щоб через ікономію (οὐκ κωρομία) прожити покинутість та вивести людину із безодні Аду. Сходження в Ад – це ключова тринітарна подія. Саме тут Христос став “безсилим” (1 Кор 12, 9) і віднайшов силу в Отці, щоб вивести усіх з Аду.

Богопокинутість Христа ікономічне, а не онтологічним покинення – заради солідарності із людьми, що досвідчують “без-божність”, досвідчують внутрішній Ад як місце відсутності Бога. Про “без-божність” чи радше “атеїзм журби”, що покликаний стати простором для солідарності, писала Тереза від Дитятка Ісуса. Цей досвід не тільки трансформував розуміння атеїзму як гріха, а й створив прецедент у розумінні самої віри. Тереза через свій малий шлях віри й довіри до Бога спромоглася на жертви за грішників, особливо атеїстів, чим трансформувала непевність віри в

запевнення Божої любові.

Христос пережив жах богопокинутості й смерть як стан екзистенційного покинення Того, з ким Він перебуває в абсолютній онтологічній єдності. Коли теодіцея ставить питання про виправдання Бога, то богопокинутість не виправдовує Бога, а показує страждання самого Бога у стражданні Сина, а вигук Христа на хресті стає благанням до Бога-Отця розділити це страждання. Богопокинутість – це не “нова” теодіцея, а спів-буття у стражданні. Так досвід богопокинутості Христа стає втіленням Його євангельського заклику “Щоб всі були одно” (Йо 17, 21), що у ХХ столітті стало лейтмотивом життя К'яри Любіч і католицького руху Фоколяри. Досвід богопокинутості Христа як плач за Отцем стає уособленням безмірної туги за Богом кожної людини. Зрештою, саме так відчай Христа, про який писали А. Камю та К.С. Люїс, стає надією Христа в Отці.

Зрештою, християнське богослов'я, побудоване на парадоксах Діви, що народжує Воплоченого Бога, може потрактувати поєднання ідеї незмінності Бога-Отця як неможливості страждати та любові – необхідної властивості Бога. Такі спроби уже робив Юрген Мольтманн, пропонуючи вчення про патрикомпасіанство (*patricompassianism*) як спосіб підкреслити значення тринітарного страждання.

Камю та Люїс пережили богопокинутість, коріння якої в усвідомленні власної обмеженості в осмисленні Бога-Отця, зустрічі з травматичним досвідом і особистих немочей: надломленості, нікчемності та вразливості. Їхня боротьба з Богом (пор. Бут 32, 23-33) була вимогою очищення нашарувань, що розділяють Божу любов, яка буває неспівмірна зі стражданням у світі смерті рідних, як-от батька Камю на війні та матері й дружини Люїса від раку. Саме тому цінними були міркування богословів про внутрішньотроїчне розуміння покинутості Христа Отцем як відхід Бога від Бога. Це і була вимога покоління Люїса і Камю та їхніх наступників. Їхнє засвідчення власної богопокинутості стало простором для осмислення “а-теїзму” церковною спільнотою, що згодом навіть відобразилося у документах Другого Ватиканського Собору та в монографіях Карла Ранера, Чарльза Моелера, Томаса Мертона, Томаша Галіка та ін. Це підтвердило міркування про те, що феномен богопокинутості неможливо звести до конкретних догматичних, богословських, філософських чи психологічних визначень. Це – невичерпний досвід із множинними варіантами осмислення.

У дисертації розкрито складність, неоднозначність і багатогранність досвіду богопокинутості й водночас його трансцендентне значення як досвіду “без Бога”, актуалізовано заклик до есхатологічних і сотеріологічних дискусій, що й визначає практичне значення роботи. Відкрита дискусія щодо взаємодій страждання та Божої любові, віри й а-теїзму, надії та відчаю, маргіналізації та солідарності – це запит українського і світового суспільства до богословів сьогодні.

Ключові слова: богопокинутість, Христос, кенозис, К. С. Люїс, А. Камю, образ Бога, атеїзм.

SUMMARY

Vintoniv Y. I. Godforsakeness as a Philosophical and Theological Problem of the Middle of the 20th Century (According to the Texts of A.

Camus and C. S. Lewis) – On the rights of the manuscript. Dissertation for the academic degree of Ph.D. Specialty 041 “Theology”. – Ukrainian Catholic University, Lviv, 2023.

Currently, the phenomenon of Godforsakenness in Ukrainian society requires urgent attention. What can a theologian say about the fraternal graves in Bucha and Hostomel? How can one find hope amidst the darkness of war? Ultimately, where is the God of love (1 John 4,16) in the pain and suffering of the innocent? How does He respond to the prayers of those at war? This dissertation is a modest attempt to describe the experience of Godforsakenness in the middle of the 20th century based on selected works of Clive Staples Lewis and Albert Camus, whom we can boldly call apostles of healthy skepticism and necessary doubt. Despite the biographical and ideological differences between the authors, they are united by the figure of Christ on the cross crying out in Godforsakenness, anti-clericalism in the search for answers to the problem of suffering, attempts to overcome the crisis of rigid dogmatics, and faith in the human being who “deserves more admiration than contempt,” as A. Camus emphasizes.

Since the phenomenon of Godforsakenness is not easily categorised by the conventional framework, an interdisciplinary approach that includes theology, literature, and philosophy was used in this dissertation. The methodological foundations of the dissertation are the hermeneutic phenomenology of Paul Ricoeur and the comparative method of Catherine Cornille in interconfessional and metaconfessional theology. This methodological approach made it possible to combine theological ideas and reflections on the experience of Godforsakenness by C. S. Lewis and Albert Camus. It was possible to examine and analyze, with an understanding of all possible contextual and conceptual limitations, both the authors’ personal experiences of Godforsakenness and their reflections on the experience of Christ’s Godforsakenness. This allowed for a deeper immersion into the world of the authors and to provide a limited, yet theological interpretation of godforsakenness as an apophatic experience.

The multi-level and multifaceted nature of the experience of Godforsakenness includes the observation and study of the experiences of many theologians and philosophers. The phenomenon of Godforsakenness is a lament and longing for God’s presence (according to Jürgen Moltmann, Hans Urs von Balthasar); it is the death of God (according to Friedrich Nietzsche, Dietrich Bonhoeffer, Tomáš Halík, Therese of Lisieux); it is the dark night of the soul (according to John of the Cross, Edith Stein, Mother Teresa); it is hope in hopelessness, which manifests God in the moment of His absence (according to Paul Ricoeur, Simone Weil); it is a-theism, including Christ’s atheism (according to Anthony of Surozh); it is co-suffering with Christ and in Christ (according to Sergei Bulgakov); it is the loss of hope and despair that made Christ fully human (according to C. S. Lewis and Albert Camus). Ultimately, it is the experience of *saudade*, longing for God (according to Peter Kreeft, Henri Nouwen, and others), which is best embodied through the experience of the Eucharist, which becomes a space of the present-absent God through the form of bread and wine. The research also incorporates the scholarly contributions of biblical scholars such as William Barclay, Raymond E. Brown, Thomas Wright, Catherine Brown-Tkacz, and others, who have presented the experience of Godforsakenness from a biblical perspective, encompassing the unity of Holy Scripture by combining the Old Testament (Psalm 22) and the

New Testament (Matthew 27, 46; Mark 15, 34) with contemporary narratives. The essence of unity in these narratives is ultimately revealed through the understanding of the abandonment of a specific individual as the “being-there” (Dasein in Heidegger’s terms) in the experience of Christ’s abandonment. Biblical interpretations provide an opportunity to reconsider the intention of Christ’s Godforsakenness – to become a space that combines despair and hope, forsakenness and rediscovery of God.

The theological reference point for the experience of abandonment lies in the events of Maundy Thursday, Good Friday, and Holy Saturday, particularly Christ’s prayer in the Garden of Gethsemane and His crucifixion. In the Byzantine tradition, the culmination of Godforsakenness is Christ’s Harrowing of Hell. However, Christ’s words on the cross, “My God, My God, why have you forsaken me?” (Matthew 27, 46; Mark 15, 34), legitimize any theological exploration, as they delineate the state of Godforsakenness as admissible in theological reflections.

C.S. Lewis and Albert Camus insisted that the experience of Christ’s Godforsakenness is not merely a historical event or a recitation of Psalm 22 for the glorification of the righteous’ suffering. Such a perspective legitimizes all suffering and undermines Christ’s sacrifice. The authors sought to challenge the Old Testament notion that suffering is a result of sin, portraying it as a “scourge” or a “megaphone of God”. It is precisely the sinlessness and divinity of Christ that safeguard His humanity and, consequently, the humanity of every individual, with their sufferings and joys.

Maximus the Confessor’s conditional typology regarding the experience of Godforsakenness has helped analyze the experiences of C. S. Lewis and A. Camus as characteristic of times of trials and suffering. The authors’ experiences of Godforsakenness encompass all the types described by Maximus the Confessor – purification, testing, and repent – reflecting the states of individuals in the crucible of trials. However, the true meaning is ultimately derived from the economic (οικονομία), Godforsakenness of Christ. On the other hand, Ignatius of Loyola’s spiritual exercises propose not only considering the experience of Godforsakenness in the context of a spiritual encounter with God but, above all, as an attempt to restore the image of God as Love (1 John 4:8), which can be distorted as a result of the experience of Godforsakenness, as noted by theologians Jörg Müller and Václav Griněvič. Thus, the focus of the study is not only on the experience of Christ’s Godforsakenness but also on the Lewis’s and Camus’s images of God the Father, which, due to various life circumstances, can be considered distorted. Among the variety of their reflections, several descriptions of the distorted image of God emerge, such as the “evil spirit,” the “great iconoclast,” and the “implacable divinity,” among others. These depictions of God align perfectly with the “theology of evil,” as defined by Thomas Merton, where God must die (according to Nietzsche) for humanity to discover the true image of God.

There are various experiences that share characteristics of either tangential or authentic experiences of Godforsakenness, which have been useful in the research: the analysis of the impact of psychological and emotional traumas as found in the work of Judith Herman, Gabor Maté, Edith Eger (PTSD, borderline situations, etc.) on the formation of the image of God and subsequent relationships with Him; the principles of theodicy, which as a philosophical methodology of apologetics differ

from the experience of Godforsakenness itself but help defend the foundations of faith in times of doubt and loss. A complement to the experiences is the analysis of mystical theology by Dionysius the Areopagite on the divine darkness (Exodus 20, 21). According to this early Christian theologian, this experience arises for the purpose of union with the Ineffable, with His Otherness, to find one's own authenticity. A millennium later, Blaise Pascal wrote about the forsakenness of humanity in the world as the existential symptomatology of Godforsakenness, necessary for finding God and uniting with Him.

Thoughts by C. S. Lewis and Albert Camus on the need to make sense of the presence of God the Father in the sufferings of the Son have become timely and inexhaustible. Thanks to this, it was possible to reinterpret philosophical and theological ideas about the suffering of God the Father, which, from the perspective of ancient culture, were ideas of antinomies. The suffering of God transitioned into Christian tradition as the heresy of patripassianism, which should rather be seen as an unsuccessful attempt to comprehend the possibility of the Father's suffering. However, early theologians believed that the Father suffered in the Son and not alongside the Son, which is worth revisiting and providing a new interpretation.

In this light, it was appropriate to consider the voluntary nature of Christ's sacrifice, which serves as the foundation for the relationship between the Father and the Son. This is the decisive step of kenosis (κένωσις) of Christ in the experience of godlessness in order to live abandonment through economy and lead humanity out of the abyss of Hell. Harrowing of Hell. The Harrowing of Hell is a key Trinitarian event. It is here that Christ became "powerless" (1 Corinthians 12, 9) and found strength in the Father to lead everyone out of Hell.

The Godforsakenness of Christ is an economic, but not ontological forsakenness – for the sake of solidarity with people who experience "godlessness," who experience the inner Hell as a place devoid of God. Therese of Lisieux wrote about "godlessness" or rather the "atheism of sorrow," which is meant to become a space for solidarity. This experience not only transformed the understanding of atheism as a sin but also created a precedent in understanding faith itself. Through her little way of faith and trust in God, Therese of Lisieux was able to offer sacrifices for sinners, especially atheists, transforming uncertainty into an assurance of God's love.

Christ experienced the horror of Godforsakenness and death as a state of existential forsakenness by the One with whom He is in absolute ontological unity. When theodicy raises the question of justifying God, the Godforsakenness does not justify God but shows the suffering of God Himself in the suffering of the Son, and Christ's cry on the cross becomes a plea to God the Father to share this suffering.

Godforsakenness is not a "new" theodicy but a co-being in suffering. Thus, the experience of Christ's Godforsakenness becomes an embodiment of His Gospel call "That all may be one" (John 17, 21), which in the 20th century became the leitmotif of Chiara Lubich's life and the Focolare movement. The experience of Christ's Godforsakenness as a lament for the Father becomes the embodiment of every person's boundless longing for God. Ultimately, it is through Christ's despair, as written by A. Camus and C.S. Lewis, that hope in the Father arises.

In the end, Christian theology, built on the paradoxes of the Virgin who

gives birth to the Incarnate God, can offer its understanding of the combination of the idea of the immutability of God the Father as the inability to suffer and the love that is an essential attribute of God. Attempts to reconcile these concepts have already been made by Jürgen Moltmann, proposing the doctrine of patricompassianism as an attempt to emphasize the significance of Trinitarian suffering. A. Camus and C. S. Lewis experienced Godforsakenness, which involved realizing their own limitations in comprehending God the Father, encountering traumatic experiences, and personal weaknesses: brokenness, insignificance, and vulnerability. Their struggle with God (cf. Genesis 32, 23–33) was a demand for purifying the barriers that separate God’s love, which is incongruent with suffering in the world of death, such as the father of A. Camus in war or the mother and wife of Lewis from cancer. That is why the theologians’ reflections on the intratrinitarian understanding of Christ’s Godforsakenness by the Father as the departure of God from God were valuable. It was the demand of C. S. Lewis, A. Camus, and their successors. Their testimony of personal Godforsakenness became a space for understanding “a-theism” within the church community, which later found reflection even in the documents of the Second Vatican Council and the monographs of Karl Rahner, Charles Moeller, Thomas Merton, Tomáš Halík, and others. This confirmed the idea that the phenomenon of Godforsakenness cannot be reduced to specific dogmatic, theological, philosophical, or psychological definitions. It is an inexhaustible experience with multiple possibilities of interpretation.

The dissertation explores the complexity, ambiguity, and multifaceted nature of the experience of Godforsakenness while highlighting its transcendent significance as an experience of “being without God.” It invites eschatological and soteriological discussions, embodying the practical relevance of the research. The open discussion on the interaction between suffering and God’s love, faith and atheism, hope and despair, marginalization and solidarity, is a demand from Ukrainian and global society to theologians today.

Keywords: Godforsakenness, kenosis, C.S. Lewis, Albert Camus, Christ, an image of God, a-theism.

2.3. Ключові слова дисертації	богопокинутість, Христос, кенозис, К. С. Люїс, А. Камю, образ Бога, атеїзм
-------------------------------	--

2.4. Посилання, за яким розміщено текст дисертації	https://s3.eu-central-1.amazonaws.com/ucu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/37/2023/06/Dysertatsiya_Vintoniv_YUliya_-Bogopokynutist_z-elektronnym-pidpysom.pdf
--	---

2.5. Публікації здобувача, зараховані для захисту

Юлія Вінтонів, Богопокинутість: феномен, досвід, інтерпретації у персоналіях А. Камю та К. С. Люїса // Філософські проблеми гуманітарних наук 2 (28) (2018): 58–63.

Рік	2018
Ключові слова	богопокинутість, атеїзм, А. Камю, К. С. Люїс, апофатичне богослов'я, страждання
DOI	–
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову	ні

інформацію	
Посилання	http://www.library.univ.kiev.ua/ukr/host/viking/db/ftp/univ/fphn/fphn_2018_28.pdf
Yuliia Vintoniv, Godforsakenness: is a Christian Unbelief Possible? Caritas et veritas no.10 (2020): 189–98.	
Рік	2020
Ключові слова	Godforsakenness, kenosis, Crucifixion, belief and unbelief, Albert Camus, C. S. Lewis
DOI	–
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://www.caritasetveritas.cz/pdfs/cev/2020/02/18.pdf

Yulia Vintoniv, Godforsakenness: ‘the scourge of God’ or hidden gift? International Journal for the Study of the Christian Church (Published online) (May 2023)

Рік	2023
Ключові слова	Godforsakenness, ‘the scourge of God’, kenosis, suffering, Albert Camus
DOI	10.1080/1474225X.2023.2215596
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/1474225X.2023.2215596?needAccess=true&journalCode=rjsc20

Юлія Вінтонів. Бог Друзів: кенозис, богопокинутість і возлюбленість через призму богослов'я неповносправності // Філософські проблеми гуманітарних наук 1 (30) (2020): 35–39.

Рік	2020
Ключові слова	кеноза, богопокинутість, богослов'я неповносправності, апофатичне богослов'я, довіра, гостинність
DOI	–
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	http://www.library.univ.kiev.ua/ukr/host/10.23.10.100/db/ftp/univ/fphn/fphn_2019_30.pdf

3. Захист

3.1. Посилання, за яким здійснюватиметься онлайн-трансляція захисту <https://postgraduate.ucu.edu.ua/zahysty-doktoriv-filosofiy/>

4. Разова рада

4.1. Дата рішення Вченої ради про утворення разової ради 21.06.2023

Голова разової ради

ПІБ	Любашенко Вікторія Іванівна
Місце роботи	Заклад вищої освіти "Український католицький університет"
Посада	професор (Основне місце роботи)
Факультет або інший структурний підрозділ	Філософсько-богословський факультет
Науковий ступінь	Доктор наук, 09.00.11 Релігієзнавство
Дата отримання диплома доктора філософії (кандидата наук)	-
ORCID	0000-0001-8909-8910

Публікації за тематикою дисертації

Вікторія Любашенко. Хорватський гуманіст Матій Влачіч і його внесок у наукову думку ранньомодерної доби // Проблеми слов'янознавства. Львів. нац. унів-тет ім. І.Франка. 68 (2019):54-87.

Рік	2019
Ключові слова	Реформація, Хорватія, Матій Влачіч (Матіас Флаціус), екзегетика, герменевтика, церковна історія, Ключ до Святого Письма, Каталог свідків істини, Магдебурзькі центурії
DOI	10.30970/sls.2019.68.3071
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	http://publications.lnu.edu.ua/collections/index.php/slavonic/article/view/3071/3355

Рецензент

ПІБ	Теслюк Галина Любомирівна
Місце роботи	Заклад вищої освіти "Український католицький університет"
Посада	доцент (Основне місце роботи)
Факультет або інший структурний підрозділ	Філософсько-богословський факультет
Науковий ступінь	Кандидат наук, 09.00.14 Богослов'я
Дата отримання диплома доктора філософії (кандидата наук)	26.06.2017
ORCID	0000-0002-3498-6926

Публікації за тематикою дисертації

Галина Теслюк. До питання зображення жіночого насильства в Біблії історії Яель та Юдити// Наукові записки НаУКМА. Філософія та релігієзнавство 8(2021):80–87

Рік	2021
Ключові слова	жінки у Старому Завіті, насильство і жінки, Яель, Юдита, патріархальне суспільство, релігійний дискурс
DOI	10.18523/2617-1678.2021.8.80-87
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	http://nzpr.ukma.edu.ua/article/view/244900/242699

Halyna Tesliuk. Knowledge of God as an Essential Characteristic of the Virtuous Life (Wis 2:13)// Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича Серія: Філософія 813 (2019):122-129.

Рік	2019
Ключові слова	Book of Wisdom, Bible, knowledge of God, ignorance of God, righteous person, Hellenistic worldview, virtuous life
DOI	–
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://er.ucu.edu.ua/bitstream/handle/1/2397/813_%D0%A4%D1%96%D0%BB%D0%BE%D1%81%D0%BE%D1%84%D1%96%D1%8F_2019_122-129.pdf?isAllowed=y&sequence=2

Halyna Tesliuk, Olha Kulyna (2022). Public Health as a Social Phenomenon from a Biblical Perspective: Automated Identification. CEUR Workshop Proceedings. Vol. 3171, (May 12-13 2022):427– 36.

Рік	2022
Ключові слова	Public health, Sketch Engine, grammatical category, Holy Scripture, lemma, automated identification
DOI	–
Одноосібне авторство	ні
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://ceur-ws.org/Vol-3171/paper35.pdf

Офіційний опонент

ПІБ	Соловій Роман Павлович
Місце роботи	Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова
Посада	професор (Основне місце роботи)
Факультет або інший структурний підрозділ	Історико-філософський факультет
Науковий ступінь	Доктор наук, 09.00.14 Богослов'я

Дата отримання диплома доктора філософії (кандидата наук)	-
ORCID	0000-0001-8232-5770

Публікації за тематикою дисертації

Roman Soloviy (2020). The Challenges of Radical Hospitality for Evangelical Public Theology: The Ukrainian Case// International Journal of Public Theology 14 (2020):276-95.

Рік	2020
Ключові слова	hospitality, tolerance, Jacques Derrida, Ukrainian evangelicals, Revolution of Dignity
DOI	10.1163/15697320-12341620
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://brill.com/view/journals/ijpt/14/3/article-p276_4.xml

Soloviy, Roman (2020) "Pentecostalism in Western Ukraine: Historical Development and Current Theological Challenges," Occasional Papers on Religion in Eastern Europe: Vol. 40 : Iss. 7 , Article 7

Рік	2020
Ключові слова	Pentecostalism, Christians of Evangelical Faith, Western Ukraine, theology, theological education, ecclesiology
DOI	-
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://digitalcommons.georgefox.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=2211&context=ree

Roman Soloviy (2020). Messianicity without Messianism': to the Place of Religion in the Philosophy of Jacques Derrida// Changing Societies and Personalities 4, No. 2 (2020):158-71.

Рік	2020
Ключові слова	Jacques Derrida, religion, messianism, messianicity, hospitality, other
DOI	10.15826/csp.2020.4.2.095
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://www.academia.edu/43782446/_Messianicity_Without_Messianism_On_the_Place_of_Religion_in_the_Philosophy_of_Jacques_Derrida

Офіційний опонент

ПІБ **Горохолінська Ірина Володимирівна**

Місце роботи	Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича
Посада	доцент (Основне місце роботи)
Факультет або інший структурний підрозділ	Філологічний факультет
Науковий ступінь	Доктор наук, 09.00.14 Богослов'я
Дата отримання диплома доктора філософії (кандидата наук)	-
ORCID	0000-0001-7921-8245

Публікації за тематикою дисертації

Ihor Lutsan, Iryna Horokholinska (2022). Clergy Social Activity During War Conditions: The Case of Western Regions of Ukraine // Occasional Papers on Religion in Eastern Europe: Vol. 42, Iss. 8 (2022):39-60.

Рік	2022
Ключові слова	war, military chaplaincy, volunteering/charity, social activities of the Church, psychoemotional and spiritual rehabilitation
DOI	10.55221/2693-2148.2390
Одноосібне авторство	ні
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://digitalcommons.georgefox.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=2390&context=ree

Iryna Horokholinska (2019). Moral challenges of Ukrainian post-secular society: social and value worth of tolerance // Skhid. Analytic and informative journal 3 (161) (May-June 2019):78-84.

Рік	2019
Ключові слова	tolerance, respect for other, resentment, "morality of a slave and aristocrat", Christian ethics, post-secularity
DOI	10.21847/1728-9343.2019.3(161).171818
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	http://skhid.kubg.edu.ua/article/view/171818/171730

Ірина Горохолінська. Постсекулярність: філософські та богословські інтенції сучасної релігійності : монографія / Ірина Горохолінська. – Чернівці : Чернівець. нац. ун-т ім. Ю. Федьковича, 2019. – 424 с.

Рік	2019
Ключові слова	постсекулярність, філософія релігії, філософська теологія, моральне богослов'я, постмодерна філософія, постмодерне богослов'я, аксіологія
DOI	-
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову	ні

інформацію

Посилання https://archer.chnu.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/4829/%d0%93%d0%be%d1%80%d0%be%d1%85%d0%be%d0%bb%d1%96%d0%bd%d1%81%d1%8c%d0%ba%d0%b0_%d0%9f%d0%be%d1%81%d1%82%d1%81%d0%b5%d0%ba%d1%83%d0%bb%d1%8f%d1%80%d0%bd%d1%96%d1%81%d1%82%d1%8c.pdf?sequence=2&isAllowed=y

Офіційний опонент

ПІБ	Лютий Тарас Володимирович
Місце роботи	Національний університет "Києво-Могилянська академія"
Посада	Професор (Основне місце роботи)
Факультет або інший структурний підрозділ	Факультет гуманітарних наук
Науковий ступінь	Доктор наук, 09.00.04 Філософська антропологія, філософія культури
Дата отримання диплома доктора філософії (кандидата наук)	–
ORCID	0000-0002-0381-6916

Публікації за тематикою дисертації

Тарас Лютий. Поетка індивідуальних змагань (ніцшеанські мотиви у драмах Лесі Українки) // Філософська думка/ Filosofska Dumka (2021):237-248

Рік	2021
Ключові слова	індивідуалізм, ніцшеанство, сильний і пасивний типи особистості
DOI	10.15407/fd2021.02.037
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	https://dumka.philosophy.ua/index.php/fd/article/view/527/496

Тарас Лютий. Філософські репрезентації самості в епосі Гомера та фантазмагоричній поемі Данте // Наукові записки НАУКМА. Філософія та релігієзнавство Т. 7 (2021): 78-89.

Рік	2021
Ключові слова	самість, індивід, особа, особистість, архетип шляху
DOI	10.18523/2617-1678.2021.7.78-89
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	http://nzpr.ukma.edu.ua/article/view/238453/237050

Тарас Лютий. Григорій Сковорода і західноєвропейська філософія: між берегами містики та раціоналізму// Наукові записки НАУКМА. Філософія та релігієзнавство. 9-10 (2023):3–22.

Рік	2023
Ключові слова	Григорій Сковорода, західна філософія, містицизм, раціоналізм
DOI	10.18523/2617-1678.2022.9-10.3-22
Одноосібне авторство	так
Містить державну таємницю / службову інформацію	ні
Посилання	http://nzpr.ukma.edu.ua/article/view/273399/268818

Підтвердження

Я підтверджую, що:

- я належним чином уповноважений/а закладом освіти/науковою установою на подання цього повідомлення, і за потреби надам документ, який підтверджує ці повноваження
- усі відомості, викладені у цьому повідомленні, є достовірними

Документ підписаний електронним підписом

Кордуба Юрій Богданович

6/27/2023